

РЕШЕНИЕ

№ 3400

гр. София, 29.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12
състав**, в публично заседание на 08.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **589** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 145 и следващите от АПК, във връзка с чл. 84, ал. 2 вр. с чл. 70, ал. 1 от Закона за убежището и бажанците (ЗУБ). Делото е образувано по жалба на Д. М., гражданин на А., роден на 22.08.2001г. с ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. З. Е. от АК – С., с приложено уведомително писмо, срещу Решение № УВР – 151/20.12.2019г. на интервюиращия орган при Държавна агенция за бежанците, с което на основание чл. 70, ал. 1 във връзка с чл. 13, ал.1, т.1 и 2 от ЗЗУБ) е отхвърлена молба с вх. № РД09 – ВР – 1272 /19.12.2019г. за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна.

С жалбата се иска решението на интервюиращия орган да бъде отменено като се позовава на допуснати нарушения на материалните норми и на процесуалните правила по съображение, че административният орган не е обсъдил причините за напускане на страната във връзка с чл.9, ал. 1 от ЗУБ.

Жалбоподателят се е позовал и на Конвенцията за статута на бежанците от 1951г., конкретно чл. 33, като счита, че по отношение на държавата по произход на жалбоподателя е немотивирано произнасянето относно ситуацията в страната и реалната заплаха за живота и сигурността на жалбоподателя. Жалбоподателят се е позовал и на раздел II от Насоки за ВКБООН, като въз основа на тях счита, че е доказано, че обстановката в А. е неспокойна и е налице опасност от тежки посегателства. Претендира, че административният орган не е набавил точна и актуална информация относно обстановката в А., не е изследвал фактите, свързани с

личното положение на молителя, свързани с опасенията му от преследване, което представлява нарушение на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, съгласно константната практика на ВАС. Решението следвало да бъде отменено и върнато на административния орган за ново произнасяне, в който смисъл се позовава а Решение № 13045/04.11.2010г. по адм. дело № 6750/2010 на ВАС.

Иска се съдът да постанови отмяна на оспореното решение, като укаже на органа да допусне молбата за закрила за разглеждане по общия ред на ЗУБ.

Пред съда жалбоподателят е представляван от адв. Е., която поддържа изцяло жалбата и иска от съда да я уважи. Претендира присъждане на разноски в полза на Националното бюро за правна помощ.

Ответникът - интервюиращ орган при ДАБ, представляван от юрк. Ч., оспори жалбата изцяло, като иска от съда да отхвърли същата. Претендира, че решението е правилно и законосъобразно, като издадено от длъжностно лице, в кръга на неговата компетентност, при спазване разпоредбите на ЗУБ. Счита, че жалбоподателят е упражнил правото си да изложи всички факти и обстоятелства за бежанската си история, но не е заявил причини за напускане на страната относими към чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Представените пред съда решение за настаняване и доклад на орган при ДАБ, че е напуснал адреса, пряко кореспондирали със заявеното в отговора на въпроси 23 и 30 от протокола за проведеното интервю - целта му била да стигне до Германия, а не да подава молба за закрила в България. Позова се и на справката за актуално положение в А., приета пред съда, като доказателство, че не са налице основанията за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал.1, т.1 от ЗУБ. Положението в страната по произход не достигало до степен на безогледно насилие, въпреки отразените в справката спорадични актове на насилие. Юрк. Ч. иска от съда да отхвърли жалбата.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, както и актуална справка за ситуацията в страната по произход на жалбоподателя, доказателствата за настаняването му в общежитието на ПМЗ Военна рампа към ДАБ в [населено място], [улица], констативен протокол от 31.10.2019г., издаден от гл. експерт Р. Г. и предупредителен протокол за отстраняване от общежитието от 31.10.2019г., издаден от Началник на отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“ А. М., в който посочва, че Д. М., с гражданство А., с ЛНЧ [ЕГН] поради извършване на още едно нарушение на Правилника, ще бъде предложен за отстраняване от общежитието, докладна записка от 22.01.2020г., от младши експерт И. Ц., в която посочва, че Д. М., [дата на раждане], гражданство А., с ЛНЧ [ЕГН], е напуснал общежитието и е в неизвестност от 22.01.2020г., по които причини същият не взе лично участие в съдебното производство.

Съдът като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна приема за установено следното“

По допустимостта на жалбата:

Обжалваното решение е връчено на жалбоподателя на 13.01.2020г., жалбата до съда е заведена с дата 15.01.2020г., с оглед на което жалбата е подадена в срока по чл.84, ал.2 ЗУБ. Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок, от лице с право и интерес от оспорването, адресат на оспорения акт, подлежащ на съдебен контрол, на

основание чл. 84, ал. 2 ЗУБ и пред компетентния да я разгледа съд.

По фактите съдът приема следното:

Д. М., с ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], в общ. К., провинция Л., А., е гражданин на А., вероизповедание : мюсюлманин – сунит, семейно положение – неженен, които лични данни са по декларация на лицето по чл.30, ал.1, т.3 ЗУБ. Същият е подал молба за международна закрила до българската държава, разгледана с обжалваното по делото Решение № УВР – 151/20.12.2019г., в производството по общия ред, образувано по реда на чл. 68, ал.1, т.1 вр. с чл.7, ал.1 ЗУБ, издадено от интервюиращ орган Д. С..

По молбата на жалбоподателя са извършени предвидените в ЗУБ процесуални действия на дата 19.12.2019г., а именно : съставен е регистрационен лист (л.54 от делото), връчени са Указания № УП – 6172 за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, в края на тези указания изрично е вписано, че жалбоподателят е получил копие от тях на езика „пашу“, получаването е оформено с подписа на жалбоподателя и в присъствието на преводач; съставена е Е. дактилоскопна карта и връчена покана за провеждане на интервю. На 19.12.2019г. е проведено лично интервю, за което е съставен писмен протокол, подписан от жалбоподателя, от преводач и интервюиращ орган.

Тъй като жалбоподателят е декларирал, че е без документи за самоличност, е подписал декларация по чл. 30, ал.1, т.3 ЗУБ за личните си данни, преведени му на езика „пашу“

По административната преписка е приобщена Справка за актуалното положение в А. на Дирекция Международна дейност на ДАБ, с вх. № МД – 564/17.10.2019г., данни от същата са обсъдени в мотивите на обжалваното решение.

По преписката са представени и заповед № ОЧ – 251/04.12.2019г. на зам.началника на ГПУ К., с която по отношении ена жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка „връщане“, а видно от мотивите на заповедта, на 04.12.2019г. от българските гранични власти е задържан чужд гражданин, представил се като Д. А. М. М. , роден на 01. 01.2000г. в А., и който не можел да установи влизането си в страната по произход по законоустановения ред. Първоначално молба за международна закрила била подадена пред органите на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет на дата 19.12.2019г. – л. 56 от делото, т. е. за международна закрила е подадена няколко дни след като жалбоподателят е задържан от българските гранични власти.

За компетентността на издателя на решението е представена Заповед № РД – 05 – 195/23.03.2016г., съгласно която издателят й – Д. Г. С. , заемаща длъжност главен експерт в РПЦ С. е определена за интервюиращ орган , на основание чл. 48, ал.1, т.10 ЗУБ е определена за интервюиращ орган.

В мотивите на оспореното решение органът е направил извод за явна неоснователност на подадената молба за закрила. Обсъдени са всички твърдения на жалбоподателя по фактите и обстановката в страната му по произход въз основа на справката на Дирекцията при ДАБ. Органът се е позовал на заявеното от жалбоподателя, че лично не е имал неприятности, освен двете нападения над него от непознати лица , за които

така и не съобщил на официалната власт, не е преживял насилие, никога не е бил арестуван или осъждан и не е бил политически ангажиран в държавата си по произход, не е имал проблеми заради етническата или религиозната си принадлежност, към него лично не е отправяна заплаха.

Направен е извод, че жалбоподателят не е лице, нуждаещо се от международна закрила – конкретно за предоставянето статут на бежанец, общата обстановка в А. сама по себе си не давала основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951г. Според органа посочената от жалбоподателя причина да напусне страната си по произход е от икономически, личен, социален и битов характер и не била свързана с неговата раса, религия, политическо мнение или принадлежност към определена социална група и в този смисъл не попадала в предметния обхват на ЗУБ.

Също според органа въз основа на представената бежанска история не можело да бъдат установени лични опасения, изложените мотиви за напускане на страната по произход не са правнозначими за търсената закрила. Този извод се потвърждава от изложеното от жалбоподателя на проведеното лично интервю за причините, да напусне страната си по произход – целта му била да достигне Германия, не е имал намерение да подава молба за международна закрила в България.

В заключение е формиран извод, че не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в чл.8 ал.1 от ЗУБ понятие за основателни опасения от преследване. Съобразено е и заявеното, че крайната цел е да отиде в Германия и да получи документи. Изложеното е мотивирало органа да приеме, че жалбоподателят е икономически емигрант, в която връзка се е позовал на Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците. Съгласно тази разпоредба: „Мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951г. и Протокола от 1967г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец“

Въз основа на заявените факти и обсъденото за обстановката в А. по данните от справката на дирекцията, ответникът е направил извод, че не са налице основанията по чл.9 ЗУБ, в това число, органът е обсъдил подробно и възможностите и е приел, че молбата се подава с цел да избегне наложената му принудителна мярка „връщане в страната му по произход“, в това число, че не е посочил причини от хуманитарен характер. Въз основа на обсъдените данни за ситуацията в А., по справката на Дирекция Международна дейност, органът е приел, че не се установява да са налице сериозни и потвърдени заплахи, които да са актуални към момента на производството, за да се счита, че ако бъде върнат в държавата си по произход, жалбоподателят би бил изправен пред реален риск от тежки посегателства, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут.

Видно от протокола за проведеното интервю, от фактическа страна жалбоподателят е заявил, че в страната е влязъл от гръцка територия, като преди това преминал

последователно през И. като там влезнал нелегално, Турция и Гърция, а след като влязъл на българска територия, бил заловен на границата от българските власти и подал молба за международна закрила. Жалбоподателят по време на интервюто е заявил като цел на пътуването си, че искал да достигне до Германия, където да се установи и да получи документи. Заявените от него проблеми в страната му по произход са преценени в мотивите на обжалваното решение като такива от личен характер и конкретно заявеното, че на 2 пъти станал жертва на грабеж от непознати лица. Изрично заявил, че до напускане на страната си не е имал неприятности и не е преживял насилие, никога не бил арестуван или осъждан и не е бил политически ангажиран.

Пред съда жалбоподателят, чрез адв. Е., не се позовава на нови данни за ситуацията в А., засягащи личното му положение.

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи:

Обжалваното по делото решение, издадено на основание чл. 70, ал. 1 ЗУБ, след като е формиран извод, че молбата за международна закрила е явно неоснователна по смисъла на чл. 13, ал.1, т.1 и т. 2 ЗУБ и като такава следва да бъде отхвърлена.

Съгласно чл. 70, ал. 1 ЗУБ, при наличие на основания по чл. 13, ал.1 ЗУБ, в срок до 10 работни дни от регистрацията на чужденеца интервюиращият орган може да приложи ускорена процедура в производството по общия ред, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна.

Решението е издадено при спазване на посочения срок по чл.70, ал.1 ЗУБ, предвид обстоятелството, че молбата пред орган на ДАБ е с дата 16.12.2019г., на 19.12.2019г. са съставени Е. дактилоскопна карта и регистрационен лист – всички с рег. № УП 6172/19.12.2019г. Обжалваното по делото решение е изведено с изходящ номер от 20.12.2019г. Срокът от 10 дни по чл.70, ал.1 ЗУБ обаче започва да тече от регистрацията не на молбата за международна закрила, а от регистрацията на чужденеца. Законодателят не определя точно какво означава регистрация на чужденеца, респективно какви процедури включва това понятие, като в закона се съдържа и понятието регистрация на молбата за закрила. Регистрацията на чужденеца очевидно е различно понятие и би следвало да има предвид процедура по регистрация на лицето, каквато е процедурата по издаване на регистрационна карта. Такава карта се издава в 3 – дневен срок от регистрацията на молбата за международна закрила. Това произтича от чл.6 от Директива 2013/33 – изискването към държавите членки в три дневен срок от подаването на молбата за международна закрила кандидатът да получи документ, издаден на негово име, с който се удостоверява неговия статут на кандидат. В случая следва да се приеме, че молбата е подадена на 16.12.2019г., на която дата на разбираем за него език жалбоподателят е заявил пред длъжностно лице на ДАБ желанието си да му бъде предоставена международна закрила. Съгласно чл. 6, т.3 от Директива 2013/32, държавите – членки могат да поставят изискване молбите за международна закрила да бъдат подавани лично, каквото изискване предявено в чл.4, ал.2 ЗУБ – молбата за международна закрила да бъде предявена лично и по собствена воля.

Следователно, обжалваното решение следва да се счита за издадено в срока по чл.70, ал.1 ЗУБ. Не е допуснато нарушение на чл.58, ал.9 ЗУБ поради издаване на

обжалваното решение без да е получено писмено становище от ДАНС на основание посочената норма, изискано с писмо от 20.12.2019г., тъй като съгласно същата разпоредба, становище не се изисква в случаите по чл. 70 ЗУБ.

Обжалваният административен акт следователно е издаден от компетентен орган и в предвидената от закона форма и при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на административно – производствените правила.

Отказът е постановен по молба за предоставяне на статут , след като интервюиращият орган е обсъдил всички събрани и относими към искането на кандидата обстоятелства.

Обосновано е прието, че жалбоподателят е пълнолетно лице, гражданин на А., по отношение на който липсват твърдения и данни за заплаха за живота и сигурността му в страната му по произход , относими към признаване на качеството му на бежанец и предоставянето на закрила като такъв по смисъла на чл. 8 ЗУБ. В резултат осъществена в пълнота преценка на данните по административната преписка, интервюиращият орган е постановил обжалвания акт , като правилно е приел, че за кандидата не са налице предпоставките по чл.8 и чл.9 ЗУБ, тъй като заявленията от него причини не попадат в приложното поле на ЗУБ, конкретно към предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. Правилно е приетото, че посочените от чуждия гражданин факти по време на личното интервю са от личен характер и правилно е приетото, че са налице икономически причини, които определят жалбоподателя като мигрант.

Действително изложените факти от чужденеца не съдържат твърдения за наличие на конкретна заплаха за живота, сигурността, и свободата на жалбоподателя поради насилие, възникващо от ситуации, като въоръжен конфликт, нито за опасност от наказание , изтезание или други форми на нечовешко или унижително отношение. Изводите на административния орган се подкрепят изцяло от данните по справката от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ, представляваща официален документ, издаден от длъжностно лице в кръга на службата му, фактите по която не са опровергани.

Справката на същата дирекция за ситуацията в А. към 17.10.2019г., която интервюиращият орган е обсъдил в мотивите на обжалваното решение, която не съдържа основания за друг извод – нито за съществуването на лични заплахи за жалбоподателя поради етническата или религиозната му принадлежност или други причини, относими към предоставянето на международна закрила.

Наведените в жалбата оплаквания – правни съображения по своето естество, са небосновани, тъй като жалбоподателят не е въвел твърдения и по административната преписка не съдържат данни за наличието на предпоставките по чл.8 и чл.9 ЗУБ да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

Причините му да напусне страната си по произход са изцяло икономически, от личен и социален характер, тъй като жалбоподателят ясно е заявил целта си – да достигне до конкретна друга европейска страна – Германия, където да се установи и да получи документи. Представените пред съда допълнителни доказателства, че жалбоподателят е бил настанен в общежитие към ДАБ, което е напуснал и е в неизвестност от 22.01.2020г., потвърждават извода, че не е имал каквото и да е обосновано намерение да иска закрила от българската държава.

На основание данните по делото, взети предвид в тяхната съвкупност, следва да се приемат за правилни изводите на органа в обжалваното решение, че причините, обусловили напускането на страната по произход, са изцяло икономически.

По силата на чл. 9, ал 1 ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в нея е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание, или тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен, въоръжен конфликт.

Поради това, че наличието на никоя от посочените предпоставки не е установено от жалбоподателя, нито са наведени твърдения за такива по смисъла на чл.9, ал.8 ЗУБ, административният орган обосновано е приел, че не може да се направи извод за основателен страх от преследване, нито за наличие на заплаха за живота или свободата на кандидата, или някоя от особените хипотези, които да обуславят предоставянето на бежански или хуманитарен статут.

Действително, както е приел и административният орган въз основа на данните от справка за ситуацията в А. не може да се приеме, че при завръщането си жалбоподателят ще бъде подложен на трите вида тежки посегателства, дефинирани в член 15, буква в) от Квалификационната директива (Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за

субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила – преработен текст), представляващи условията, които трябва да бъдат изпълнени, за да се предостави субсидиарната закрила.

По отношение на жалбоподателя действително не са налице данни за съществуването на първите две категории тежки посегателства по тази разпоредба, съответно чл. 9, ал.1, т.1 и 2 от ЗУБ, а именно: смъртното наказание или екзекуцията; изтезанието или нечовешкото и или унижителното отнасяне или наказание, наложени на молителя в страната му по произход. Този извод в оспореното решение е правилен, тъй като жалбоподателят изрично е посочил, че не е имал проблеми и не е заплашен от наказателно преследване за извършено правонарушение.

По отношение на третия вид тежко посегателство по цитираните разпоредби : тежки лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт, също не са налице , тъй като обстановката в А. не може да се определи понастоящем като въоръжен конфликт, по правото на Европейския съюз и в контекста на даденото тълкуване с Решението от 30 януари 2014 година по дело С- 285/12, А. D. от Съда на ЕС на чл.15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО, в действащата редакция – същата разпоредба от Директива 2011/85 преработена. Според Съда на ЕС съществуването на въоръжен вътрешен конфликт трябва да бъде признато, с оглед прилагането на тази разпоредба, когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или когато се сблъскват две или повече въоръжени групи. Съдът по т.21 от мотивите на решението е уточнил, че законодателят на Съюза е пожелал да предостави субсидиарна закрила на засегнатите лица не само в случаи на въоръжени международни конфликти и на въоръжени конфликти , които нямат международен характер, така както са определени в международното хуманитарно право, но също така и в случаи на въоръжени вътрешни конфликти, при условие, че тези конфликти се характеризират с употребата на безогледно насилие, не е необходимо да са налице всички критерии за такъв конфликт, установени от международното хуманитарно право и не е необходима преценка на този конфликт като въоръжен от гледна точка на международното право. Също интензитетът на

въоръжените сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта, не е необходимо да бъдат предмет на преценка, отделна на тази за степента на насилие, съществуващо на въпросната територия.

При така даденото тълкуване следователно, е необходимо да се прецени само степента на насилие за целите на предоставянето на субсидиарна закрила, съответна на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ. Именно въз основа на преценката за степента на насилие в А. е мотивирано обжалваното решение и по критериите, установени по делото решението от 17 февруари 2009г. по дело Е. (С-465/07) на Съда на ЕС във връзка с тълкуването на чл. 15, буква в) от Директива 2011/85. Не може въз основа на данните по делото да се приеме, че жалбоподателят ще бъде изложен на посегателството, дефинирано в член 15, буква в) от Директива, ако бъде върнат в страната си по произход.

Въз основа на данните от справката за А., органът е приел, правителството на А. продължава да следва амбициозната си програма на реформи, изложени са данни растежа на икономиката и инфлацията в страната, за ситуацията на връщащите се в А. и продължаващите хуманитарни дейности, както и за броя на жертвите, засегнати от антитерористични операции и природни бедствия, включително суша получили подходяща помощ.

Видно от справката, представена пред съда, която следва да бъде преценена на основание чл. 46, параграф 3 от Процедурната директива – Директива 2013/32, 52 % от цивилните жертви са от самоубийствени атентати и комбинирани атаки на държавата – ДАЕШ (ИД), главно дв провинция Х. , а талибаните били отговорни за 40% от цивилните жертви, като най – голям брой атаки са били в провинция К., 65% от цивилните са жертви на антиправителствени организации. Видно от данните, декларирани от самия жалбоподател, мястото, където е роден и живял - пров. Л., общ. К. не попада в обсега на гореспоменатите райони. В справката е обсъдена и икономическата обстановка в А. – фискалното управление е останало силно , вътрешните приходи са достигнали рекордните 189,7 милиарда афгани , подобрена била данъчната администрация. Очаква се растежът на БВП да се ускори.

При данните от справката е видно, че действията на

правителството са свързани с опазването на обществения ред и сигурността на населението , присъщи за всяка държавна власт . Поради това терористичните актове , за които има данни в справката, не могат да се определят като вътрешен въоръжен конфликт по смисъла на даденото тълкуване от Съда на ЕС. Същественото в случая на усилията, които държавната власт полага за справянето с недържавните субекти, които допринасят за насилието в някои части на страната ИДИЛ и преговорите с талибаните , водени от международната общност за подобряване на ситуацията в А..

Необосновано в жалбата се твърди, че е допуснато нарушение , като не е набавена никаква информация за страната по произход на жалбоподателя., нито на степента на насилие и опасността от тежки посегателства, крайните изводи в решението са правилни и съответни на приетото от Съда на правата на човека и Съда на ЕС за лице в идентична ситуация с жалбоподателя.

Следва да се отчетат тенденциите и политическа воля на официалната власт за справяне с насилието в страната и икономическата ситуация, породена освен другото от огромния брой завърнали се лица, както и усилията на международната общност . Съществуващият риск от смъртоносни заплахи срещу живота и сигурността на гражданите поради заплахата от атентати, представляващи случайни актове на насилие, имат конкретна цел, главно свързани с противопоставянето на правителството. Не може да се приеме, че е налице опасност от тежки заплахи по смисъла на директивата, тъй като , не може да се очаква което и да е правителство да може да гарантира сигурността на всички граждани в която и да е страна.

Съществено в случая е обстоятелството, че държавната власт полага усилия за опазване на реда и сигурността на гражданското население в А., както и за укрепване на стабилността на държавата . Не може да се отрече, че съществува възможността за вътрешно разселване и установяване в безопасен регион.

Следователно, обстоятелствата по делото не могат да обосноват извод за нарушение на основните права до степен , че да представлява основание за предоставяне на международна закрила и съответно нарушаване на основни права по Европейската конвенция за защита правата на човека и основните

свободи, конкретно чл.3, както и на принципа за забрана за обратно връщане по чл.4, ал.3 от ЗУБ и чл.33 от Женевската конвенция за статута на бежанците от 1951г., както и чл.19, ал.2 от Хартата за основните права на ЕС.

В заключение, от изложеното за обстановката в А. следва, че изводите за ситуацията в тази страна и по отношение на личното положение на жалбоподателя са правилни.

Административният орган се е съобразил със задължителното тълкуване на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО, дадено с решение на съда на Европейската общност по дело № С – 465/07, както и решението по дело С – 285/12, които е обсъдил. Наведените основания за закрила от жалбоподателя сочат на извод, че цели да постигне по – добри условия на живот в сравнение с възможностите му в страната му по произход , но не и на основание за предоставяне на убежище и хуманитарен статут.

Освен горното, от фактите следва, че жалбоподателят не е имал първоначално каквото и да е намерение да иска закрила от българската държава, тъй като е подал молбата си след като е бил задържан заявил е изрично, че целта му е да достигне друга държава в Европа, което вероятно се е опитал да постигне по незаконен начин, тъй като е напуснал общежитието на ДАБ и е в неизвестност от 22.01.2020г., което съдът на основание чл.46, параграф 3 от Процедурната директива, също е длъжен да вземе предвид. Изложеното потвърждава приетото от ответника , че жалбоподателят следва да се счита за мигрант по смисъла на параграф 62 от Наръчника по процедури и критерии на ВКБООН, цитиран по – горе.

Предвид изложеното, оспореното решение е постановено в съответствие с приложимия материален закон и подадената срещу него жалба, като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното, Административен съд София – град, Първо отделение, 12 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. М., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А. срещу Решение № УВР – 151/20.12.2019г. на интервюиращ орган Д. С. при Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отхвърлена като явно неоснователна молбата на лицето за

предоставяне на международна закрила.

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: